

Thông Điệp Phục Sinh Urbi et Orbi

Anh chị em khắp nơi trên thế giới thân mến,

Những người nam nữ thiện chí thân mến,

Chúa Kitô đã phục sinh! Bình an cho anh chị em! Hôm nay chúng ta mừng kính mầu nhiệm cao cả là nền tảng của đức tin và niềm hy vọng Kitô Giáo: Chúa Giêsu thành Nagiarét, Đấng Chịu Đóng Đinh, đã sống lại từ trong cõi chết vào ngày thứ Ba như đã chép trong Thánh Kinh. Hôm nay đây, chúng ta lắng nghe với một xúc cảm bồi hồi mới lời các thiên thần loan báo trong buổi rạng đông của ngày thứ nhất trong tuần sau ngày Sabát cho bà Maria Madalêna và cho các phụ nữ ở ngôi mộ: "Sao các bà tìm người sống trong kẻ chết? Ngài không còn ở đây nữa, Ngài đã sống lại rồi!" (Lc 24:5-6).

Không khó khăn gì để tưởng tượng ra các cảm xúc của những người phụ nữ này vào lúc đó: buồn phiền và chán nản trước cái chết của Chúa mình, hoang mang và kinh ngạc trước một sự kiện quá sững sờ. Nhưng cửa mồ đã mở toang và trống rỗng: thi hài không còn đó nữa. Ông Phêrô và Gioan, khi được những người phụ nữ này thông báo, đã chạy ra mồ và thấy những điều họ nói là thật. Niềm tin của các Thánh Tông Đồ nơi Chúa Giêsu, Đấng Mêsia được trông đợi, đã phải trải qua một thử thách nặng nề bởi cuộc khủng hoảng thập giá. Khi Ngài bị bắt, bị kết án, các ngài đã tử nạn tứ phương. Giờ đây họ lại tập hợp lại với nhau, hoang mang và bối rối. Nhưng chính Chúa Giêsu đã hiện đến để đáp lại khao khát của họ muốn có một điều gì đó chắc chắn hơn. Cuộc gặp gỡ này không phải là một giấc mơ hay một ảo giác hay một tưởng tượng chủ quan; đó là một kinh nghiệm thực sự dù bất ngờ, và chính vì bất ngờ mà còn có sức đánh động hơn nữa. "Chúa Giêsu hiện ra và đứng giữa họ và phán 'bình an cho anh em!' " (Ga 20:19).

Trước những lời này, đức tin hầu như đã tiêu tan mất của họ đã được phục hoạt. Các Thánh Tông Đồ đã bảo ông Tôma, người vắng mặt trong cuộc gặp gỡ ngoại thường ấy : Đúng thế, Chúa đã thực thi những lời Ngài phán hứa; Chúa đã thực sự sống lại, chúng tôi đã trông thấy Ngài và đã chạm đến Ngài! Tuy nhiên, ông Tôma vẫn còn nghi ngờ và bối rối. Tám ngày sau đó tại phòng trên Gác, Chúa Giêsu đến lần thứ hai, Ngài bảo ông: "Đặt ngón tay vào đây, và hãy nhìn xem tay Thầy. Đưa tay ra mà đặt vào cạnh sườn Thầy. Đừng cứng lòng nữa, nhưng hãy tin!" Lời đáp trả của vị Tông Đồ là một câu tuyên xưng lòng tin đầy xúc động: "Lạy Chúa của con, lạy Thiên Chúa của con". (Ga 20:27-28)

"Lạy Chúa của con, lạy Thiên Chúa của con!"

Cả chúng ta cũng lặp lại lời tuyên xưng đức tin này của Thánh Tôma. Tôi đã chọn câu này cho lời chào Phục Sinh năm nay của tôi vì nhân loại ngày nay trông đợi nơi các Kitô hữu một chứng tá mới cho sự Phục Sinh của Chúa Kitô; nhân loại cần được gặp gỡ Ngài và nhận biết Ngài là Chúa thật và là người thật. Nếu chúng ta có thể nhận ra nơi vị Tông Đồ này những hồ nghi và thiếu xác quyết của quá nhiều Kitô hữu ngày nay, những lo sợ và tuyệt vọng của nhiều người đương thời với chúng ta, thì cùng với vị Tông Đồ này chúng ta cũng sẽ có thể tái khám phá với một xác tín mới đức tin nơi Chúa Kitô đã chết và đã sống lại cho chúng ta. Đức tin này được truyền lại dọc dài những thế kỷ bởi các vị kế tục các Thánh Tông Đồ, và sẽ tiếp tục được lưu truyền vì Chúa Phục Sinh không chết nữa. Ngài sống trong Giáo Hội và dẫn dắt Giáo Hội mạnh mẽ tiến bước trên con đường hoàn thành chương trình cứu độ muôn đời.

Tất cả chúng ta đều có thể bị cám dỗ bởi sự bất tín của Thánh Tôma. Đau khổ, sự dữ, bất công, cái chết, đặc biệt khi nó giáng xuống những người vô tội như trẻ thơ, những nạn nhân của chiến tranh và khủng bố, của đau yếu và đói khát, không đặt đức tin chúng ta trước những thử thách đó sao? Nhưng điều nghịch lý là chính sự bất tín của Thánh Tôma lại rất quý báu cho chúng ta trong những trường hợp này vì nó giúp chúng ta thanh tẩy mọi ý niệm sai lầm về Thiên Chúa và dẫn chúng ta đến sự khám phá dung mạo đích thật của Ngài: đó là dung mạo của một Thiên Chúa, Đấng trong Chúa Kitô, đã gánh lấy vào mình những thương tích của một nhân loại bầm dập. Thánh Tôma đã nhận từ Chúa, và đến lượt mình, ngài đã truyền lại cho Giáo Hội hồng ân của một đức tin bị thử thách trước cuộc thương khó và cái chết của Chúa Giêsu, và đã được củng cố nhờ cuộc gặp gỡ với Chúa phục sinh. Đức tin của ngài gần như đã chết nhưng được tái sinh nhờ vào việc động đến các thương tích của Chúa Kitô, những vết thương mà Chúa Phục Sinh không che đậy đi nhưng để lộ ra và tiếp tục để lộ ra như thế để chỉ cho ta thấy trong những thử thách và gian truân của mỗi kiếp người.

"Nhờ những thương tích của Người mà chúng ta được cứu chữa" (1 Pr 2:24). Đây là thông điệp Thánh Phêrô gửi đến những tân tòng tiên khởi. Những thương tích này, như những dấu chỉ Chúa đã thất bại hiển nhiên, ở buổi đầu đã là một trở ngại cho đức tin của Thánh Tôma, thì nay cũng chính những thương tích ấy lại là những dấu chỉ của một tình yêu vinh quang. Những thương tích mà Chúa Kitô đã đón nhận vì yêu chúng ta giúp chúng ta hiểu Chúa là ai, và giúp chúng ta lặp lại: "Lạy Chúa của con, lạy Thiên Chúa của con!". Chỉ có một Thiên Chúa yêu chúng ta đến mức gánh lấy vào mình những thương tích và đau đớn của chúng ta, đặc biệt những khổ đau đầy oan khiên mới là Đấng đáng để chúng ta tin.

Bao nhiêu là thương tích, bao nhiêu là đau khổ trong thế giới này! Những thiên tai và những thảm kịch nhân loại đã gây ra không biết cơ man nào những nạn nhân; và những thiệt hại vật chất lớn lao cũng không thiếu. Những ý nghĩ của tôi vươn tới những biển cố gần đây ở Madagascar, quần đảo Solomon, Mỹ Châu La Tinh và

những miền khác trên thế giới. Tôi nghĩ đến nạn đói, đến những bệnh nan y, đến chủ nghĩa khủng bố và nạn bắt cóc, đến hàng ngàn những khuôn mặt bạo lực mà nhiều người đang cố biện minh nhân danh tôn giáo, đến sự chà đạp sự sống, đến sự vi phạm nhân quyền và tệ nạn bóc lột con người. Tôi băn khoăn về các điều kiện sống đang thịnh hành tại nhiều miền tại Phi Châu. Tại Darfur và tại các lân quốc đang có một tai ương và thật buồn mà nói rằng tình trạng nhân đạo ở đây đã bị đánh giá quá thấp. Tại Kinshasa, thuộc Cộng Hòa Dân Chủ Côngô, bạo lực và hôi của trong các tuần qua đang dậy lên những lo sợ cho tương lai của tiến trình dân chủ của Côngô và việc tái thiết đất nước. Tại Sômalia, cuộc chiến vừa bộc phát đã xua tan triển vọng hòa bình và làm xấu thêm cuộc khủng hoảng trong vùng, đặc biệt về phương diện di dân và nạn buôn bán vũ khí. Zimbabwe đang trong vòng khủng hoảng trầm trọng; và vì thế các Đức Giám Mục nước này trong một tài liệu gần đây đã chỉ ra rằng cầu nguyện và một dẫn thân được chia sẻ vì một thiện ích chung là con đường duy nhất để thắng tiến đất nước.

Cũng thế dân chúng tại Đông Timor giờ đây đang đứng trước nhu cầu hòa giải và hòa bình trong khi nước này đang chuẩn bị cho các cuộc tuyển cử quan trọng. Cả ở những nơi khác, hòa bình cũng thật cần thiết: tại Sri Lanka chỉ có một giải pháp thông qua thương lượng mới có thể đặt dấu chấm hết cho một cuộc xung đột đang gây ra quá nhiều đổ máu: Afghanistan được ghi dấu bởi sự gia tăng bất ổn. Tại Trung Đông, bên cạnh một vài dấu chỉ hy vọng trong đối thoại giữa Do Thái và nhà cầm quyền Palestine, không có một dấu chỉ tích cực nào đến từ Iraq, mảnh đất đã bị tan hoang bởi những tranh chấp liên tục trong khi người dân phải di tản lánh nạn. Tại Li Băng, sự tê liệt của các định chế chính trị quốc gia đe dọa vai trò nước này được kêu gọi để giữ trong vùng Trung Đông và đặt tương lai nước này vào một thử thách nghiêm trọng. Cuối cùng, tôi không thể quên những khó khăn các cộng đoàn Kitô Giáo phải đối diện hàng ngày và cuộc xuất hành của người Kitô hữu khỏi Miền Đất đã được chúc phúc, và là cái nôi đức tin của chúng ta. Tôi thân ái lặp lại với dân chúng trong vùng tình cảm gần gũi trong tinh thần của tôi.

Anh chị em thân mến, qua các thương tích của Chúa Kitô Phục Sinh, chúng ta có thể nhìn thấy những sự dữ đang gây đau thương cho nhân loại dưới con mắt hy vọng. Thật vậy, qua biến cố phục sinh, Chúa chưa cất đi những đau khổ và sự dữ trong thế giới nhưng đã chinh phục chúng ở chính gốc rễ chúng bởi sự dư dật các hồng ân của Ngài. Ngài đã đáp lại sự ngạo mạn của sự dữ với sự tối thượng của tình yêu. Ngài đã để lại cho chúng ta tình yêu không sợ cái chết như con đường đưa đến hòa bình và an vui: Ngài nói với các môn đệ trước cái chết của Ngài "Anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em." (Ga 13:34).

Anh chị em trong đức tin, những người đang lắng nghe tôi nói đây từ mọi miền trái đất!

Chúa Kitô đã sống lại và Ngài đang sống giữa chúng ta. Chính Ngài là niềm hy vọng cho một tương lai tốt đẹp hơn. Như chúng ta cùng nói với Thánh Tôma: "Lạy Chúa của con, lạy Thiên Chúa của con!", cầu xin cho chúng ta được nghe lại lần nữa trong tâm hồn mình những lời đầy yêu sách của Chúa: "Ai phục vụ Thầy, thì hãy theo Thầy; và Thầy ở đâu, kẻ phục vụ Thầy cũng sẽ ở đó. Ai phục vụ Thầy, Cha của Thầy sẽ quý trọng người ấy." (Ga 12:26). Kết hiệp với Ngài và sẵn sàng thí mạng sống mình vì anh em (x 1 Ga 3:16), chúng ta hãy trở thành những tông đồ hòa bình, những sứ giả của niềm vui không sợ khổ đau - đó là niềm vui Phục Sinh. Lạy Mẹ Maria, Mẹ Chúa Kitô Phục Sinh, xin Mẹ xin cho chúng con hồng ân Phục Sinh này.

Chúc Phục Sinh hạnh phúc cho tất cả anh chị em.

+ Đức Thánh Cha Bênêđictô XVI

J.B. Đặng Minh An dịch